

здрaво и хубаво; той за тоя предметъ почти сѣкога говори така: „Въ моята къща не трѣба да живѣе онова, щото е грозно, за да ми не плаши кокошките.“ И така, у дѣда Либена и конете, и пѣтлите, и патките, и снахите, и дѣцата имъ трѣба да сж хубавички. . . „Закалямъ ги, ако не сж хубавички,“ говори дѣдо Либенъ и маха съ ржцете си. Дѣдо Либенъ са много гордѣе съ своите двѣ снахи; но и послѣднийото негово предположение, за Хаджи Генчовото момиченце, не ще да бжде не на своето мѣсто. „Мене дай хубавичка и разумничка снашица; а сичкото друго е празна работа! Азъ не почитамъ хорските думи, които казватъ: „Земи куче отъ копая; а момиче отъ добаръ корѣнъ.“ За кой дяволъ ми е нейниятъ корѣнъ, когато месѣ чината ѝ е като ржшето? Нейниятъ добаръ корѣнъ не е написанъ на челото ѝ; а красотата, гиздавината и умътъ ѝ изведнашъ